

r. Irásod
lai hajó-
Radány
élel. —
rapodást
Gellért-
De rosz
dsággal
kilitás
esinger
jelenti,
sor. —
Minden
s ennek
leveled
r test-
ek, az
n válik
ed is a
Reska.
ni. —
et, kár
akaros
Amit a
á esik,
hozzá
elma-
on tu-
en —
em ki.
dásra
ördul-
magát
mmus.
ttem,
ogom
hette
ével:
rém-
lése,
lság
éetig

KIS IRADY

... KIMAGYARÁZTA VALAMIKÉP (Lásd a 46. lapon.)

A SZERETET ÚTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ANDOR, bár különben csöndes, hallgatag fiú volt, indulatos is tudott lenni s atyja ismerte jól e hibáját.

De most nem haragudott meg érte, hanem szeliden így szólt:

— Nem, kedves fiam, nem megyünk oda. Nem helyes ugyan, hogy így fölpatansz és kemény szavakat mondsz olyanokról, a kiket nem is ömsz; de jól tudom, azért mondod, mert azt hiszed, hogy igazságtalanságot követtek el atyáddal. No's, mondtam már, hogy nem olyan bizonyos az . . . ha talán lehettek volna is kevésbbé haragtartók.

— Hát haragudjanak! szólt Andor még mindig hevesen. Nem lehet az jó ember, a ki az én kedves jó apámra haragudni tud. És oda nem megyek, nem én, soha.

— Én sem, kedves fiam. Én nem haragszom rájuk, bármit tettek is ellenem, de mégsem megyek hozzájuk, mert én most szegény vagyok s azt hinnék, alamizsnát kérek tőlük. Ha ők gondolnának velem, nekik kellene engemet fölkeresniök, mert ők gazdagok, hatalmasok. Nem is azért jöttünk erre, hogy velök találkozzunk, hanem nagy vágyam volt, hogy életemben még egyszer lássam azt a helyet, ahol hajdan boldog gyermekéveimet éltem. Holnap vagy holnapután majd elmegyünk Kartafalva mellett . . . nem fog senki rám ismerni, mert nagyon megváltoztam tizenöt év óta . . . Aztán atyám olyan öreg ember, a ki már nem jár ki a házból, Zoltán testvérem pedig alkalmasint nincs is mots

otthon . . . ilyenkor fürdön szoktak a gazdag emberek időzni.

— Annál jobb, ha nem látjuk őket! szólt Andor haragosan. Nem is kívánom soha látni az ilyen rossz embereket . . . gyűlölöm őket!

— Vigyázz, fiam, ne mondj ilyen szavakat! inté Kartai szeliden. A gyűlölet gonosz társ, rosra vezet. Csak az lehet boldog, a ki a szeretet útján jár. Sokszor intettelek, ne engedj a haragnak.

Tovább beszélt volna, de épen e pillanatban valami fájdalmas siránkozás, jajgatás hallatszott egészen közéről, az út melletti bokrok mellől. Hamarjában azt sem tudták, ember vagy állat hangja-e.

— Mi lehet az? kérde Andor meglepetve.

— Megnézzük. Valaki vagy valami van itt a bokor mögött és okvetlenül baja van. Talán segíthetünk rajta.

Arra mentek, a honnan a fájdalmas hang hallatszott. Nem kelle sokáig keresniök, mihamar rátaláltak arra, amit kutattak.

Ez pedig nem volt más, mint egy rongyos, szurtos fiú, körülbelül tizenhárom éves, ki ott feküdt a fűben és keservesen jajgatott. Arczával a földnek fordulva feküdt és szinte reszketett a fájdalomtól. Nem volt nehéz kitalálni, mi a baja: egyik lába csupa vér volt, nyilván megsebesült valamiképen.

Kartai lehajolt a fiúhoz és gyöngéden megérinté.

— Mi történt a lábaddal, fiú?

A sebesült hirtelen megfordult, abbahagyta a jajgatást és vad, daczos és durva hangon kiáltá:

— No, mit

nak békében, m

Andor mi

dulni és boszusa

— Soha se

apám. Menjünk

De Kartai

Nyugodtan, sze

sülthöz:

— Tőlem n

fiú. Segíteni ak

valami nagy baj

— Persze

csöndesebben. B

és most nem tud

— De hisz

— Hát h

magukkal.

— Kicsoda

— Hát a k

tak, azt mondta

mert még messz

munkába szegő

utánok megyek.

— No, mit akarnak velem? hagyjanak békében, menjenek tőlem!

Andor mindjárt meg is akart fordulni és bosszusan mondá:

— Soha se bajlódjunk vele, kedves apám. Menjünk.

De Kartai másképp gondolkozott. Nyugodtan, szelíden így szólt a sebesülthöz:

— Tőlem nincs okod félni, szegény fiu. Segíteni akarok rajtad, mert látom, valami nagy bajod van, csupa vér a lábad.

— Persze hogy véres, felelt a fiu csöndesebben. Beléptem a kasza élébe... és most nem tudok ráállani a lábamra.

— De hiszen itt nincs sehol kasza.

— Hát hogy volna? Azt elvitték magukkal.

— Kicsoda?

— Hát a kaszások. Engem itt hagytak, azt mondták, nem várhatnak rám, mert még messzire kell menniök, a hova munkába szegődtek... majd ha tudok utánok megyek.

— De hát miért hagytak itt betegen? Hol van az atyád vagy az anyád?

— Nincs nekem senkim... ezekkel a munkásokkal indultam, hogy majd keresek valamit. Most pedig hagyjanak békében, mit vallatnak, mintha loptam volna.

Andor most már megharagudott.

— Ejnye te gonosz ficzkó, hát így köszönöd meg, hogy segíteni akartunk rajtad? Menjünk, apám, hagyjuk itt.

— Azt nem tehetjük, kedves fiam. Kegyetlenség volna itt hagyni, mikor segíthetünk rajta. A falu nincs messze, ott majd akad valaki, a ki be tudja kötözni jól a sebét.

— Soha se törődjenek velem, szólt a sebesült mogorván. Nem vagyok én elkényeztetve, majd elheveredek itt, a míg beheged a seb.

— Az bajos lesz, felelé Kartai. A vágás igen nagy s ha idején be nem kötözik, nagy baj lehet belőle, míg így egy két nap alatt beforr. No, mondtam már, ne félj semmitől, nem kutatom én ki vagy, mit tettél, csak javadat akarom. Ha itt maradsz éjszakára, eső érhet, teljesen megbetegszel. No, próbálj csak föllátni, majd én emellek... aztán ránk támaszkodva lassan besántikálsz velünk a faluba.

A fiu nem szólt semmit, de engedte magát fölemelni. Látszott, hogy nem valami sokra becsüli a szívességet, megszokta a szenvedést, elhanyagoltságot, nem igen bánta, akármi történik vele. De ha épen segítenek rajta, hát azt sem bánja. Mikor lábra állt, csak féllabon állhatott, a másikat fájdalomtól sziszegve rázogatta a levegőben.

— Sebaj no, majd jobban lesz, biztatta Kartai. Most kapaszkodjál jól belém, másik kezeddél meg támaszkodjál a fiam vállára, így majd lassan féllabon ugrálva beérsz velünk. Andor segítsd.

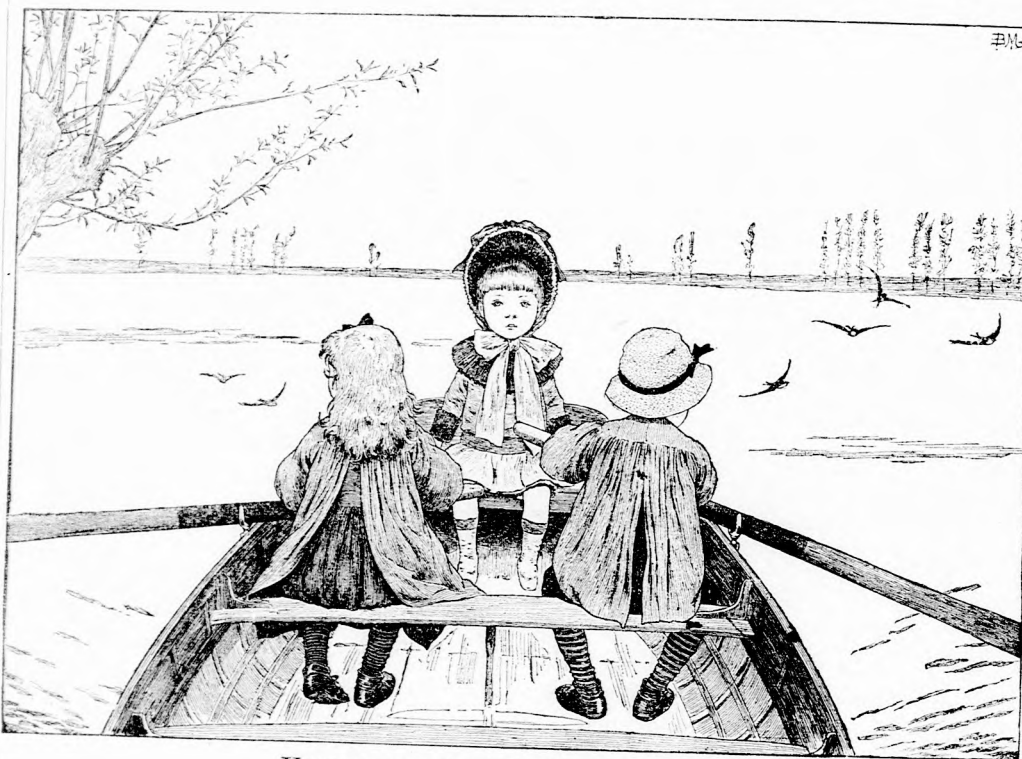
Andor engedelmeskedett, de bizony nem szívesen. Már előbb haragudott, de most még undorodott is, hogy ez a szurtos, piszkos ficzkó az ő nyakába kapaszkodjék. Andor mindig rátartós volt egy kicsit és a kit nem szeretett, azt hamar ott hagyta a faképnél. De hát most nem tehetette, mert mégis mindenképp fölért engedelmeskedett atyjának.

Megfógták tehát a piszkos ficzkót s megindultak vele a falu felé. Keserves

séta volt: úgy látszott, mintha az a falu vagy száz mértföldnyire volna, pedig alig volt egy-két puskalövésnyire. De végre mégis csak eljutottak a faluba.

Mikor oda értek, Andor szinte szégyenkezett, hogy az emberek ilyen furesa menetben lássák, a mint egy rongyos kol-

dust támogat. De Kartai nem ügyelt az effélékre, hanem egyenesen a koresmába tartott s oda érve, elmondta a koresmárosnak, hogy segíteni akar ezen a szegény ficzón, tehát adjon annak is fekvőhelyet, aztán hívasson orvost, ha van közel, vagy olyan embert, a ki ért a sebkötözéshez.

VESZTEG CSOLNAKÁZÁS. (Lásd a 43. lapon.)

A koresmáros épen nem igen barátoságosan nézett a mocskos fiúra.

— Nem szeretem a házamban az ilyen csavargó népséget. Ismerem jól őket, sokat megloptak már. A házamba nem is jön be, hanem amott a kocsi színben van szalma, ott lefekhetik.

A fiu épen nem látszot haragudni e

kemény szavak miatt, hanem mintha inkább Kartait sajuálta volna, így szólt:

— Soha se törődjék velem, nagyon jó lesz nekem ott a szalmán. Nem szoktak engem befogadni olyan helyre sem.

A koresmáros kissé nyájasabb lett, mikor látta a fiu alázatosságát s megtudta Kartaitól, hogy ez valami elhagyott árva-

a ki csak úgy va-
ben hagyták a
indult munkába
a kocsiszínbe,
előhívták a falu
rendje és módj
lábát. Mindjárt
sokkal jobban
még ételt is kap
a szalmára aludt.

Kartai és fi
a koresmában n
esteledett, fárad
ráltak tehát és
Kartai még lát
ő védencze ott
vele ment.

A szegény
feküdt ott, látszó
merülve.

— Szegény
tudja, mióta nem
helye sem! Most

— Bizony a
Hiszen még gor
tól, mikor segite

— Azért n
nod, fiam. Az ily
gyermek nincs s
bántja s így ő
ismeri a hálát,
jót akar tenni,
fizetik vissza; esa
az affélékre, a sz

Andor elpin
szavaiból valóbar
Kissé mentegető

— Oh, hisz

a ki csak úgy vadon nőtt fel, most is cserben hagyták a munkások, a kikkel együtt indult munkába. A sebesültet odavitték a kocsiszinbe, lefektették a szalmára s előhívták a falu borbélyát, a ki annak rendje és módja szerint bekötözte a fia lábát. Mindjárt látszott is az arcán, hogy sokkal jobban érzi magát, mikor pedig még ételt is kapott, egész elégedetten dőlt a szalmára aludni.

Kartai és fia elhatározták, hogy ebben a korezmában maradnak éjszakára. Már esteledett, fáradtak is voltak. Megvaesorráltak tehát és nyugalomra készültek, de Kartai még látni akarta, hányadán van az ő védecze ott a kocsiszinben. Andor is vele ment.

A szegény árva ficzko mozdulatlanul feküdt ott, látszólag mély, nyugodt álomba merülve.

— Szegény fiu! szólta Kartai. Ki tudja, mióta nem volt még ilyen jó fekvőhelye sem! Most legalább megpihen.

— Bizony alig érdemli, szólta Andor. Hiszen még gorombán el akart üzni magától, mikor segítettünk rajta.

— Azért nem szabad reá haragudnod, fiam. Az ilyen szerencsétlen elhagyott gyermek nincs szokva jóléthez, mindenki bántja s így ő sem bizik senkiben, nem ismeri a hálát, köszönetet. De azért a ki jót akar tenni, nem tekint arra, mivel fizetik vissza; csak a harag emlékszik meg az affélékre, a szeretet elfelejti.

Andor elpirult, mert érezte, hogy az ő szavaiból valóban nem a szeretet szólt. Kissé mentegetőzni akart,

— Oh, hiszen én is szívesen segíte-

ném... de mikor mi magunk is szegények vagyunk.

— Nemesak pénzzel lehet a más baján segíteni. Lám, ezen a szegény ficzkon sem azzal segítettünk... nem is igen tehetek sokat érte, csak megkérem itt a jó embereket, ne hagyják el, míg meg nem gyógyul. Pénzt nem hagyhatok neki, mert csak épen annyink van, hogy megjárhatjuk a kitüzött utat.

Mintegy önkéntelenül elővette tárczáját és nézegette, mennyi pénze van. A kocsiszinben már majdnem egészen sötét volt s Kartai csak úgy nagyjából tapogatta meg a bankókat, aztán visszatette zsebébe a tárczát. Ő legalább azt hitte, hogy visszatette. Nem vette észre, hogy rozsul nyult kabátja belsejébe, zseb helyett csak egy ránczba tette a tárczát s ez leesett a puha szalmára. Egyikök sem látta a sötétben, de látta a rogyos sebesült fiú, ki csak szinlelte az alvást s kinek szemei már hozzá szoktak a sötétséghez, úgy hogy jól látott. De egyetlen mozdulattal sem árulta el, hanem látszólag aludt tovább.

— No, holnapra bizonyosan sokkal jobban lesz a szegény ördög, szólta Kartai. A pihenés, alvás jó orvosság. Menjünk mi is aludni, holnap korán reggel indulunk tovább. (Folytatása következik.)

HOL LEGSZEBB A VILÁG?

— Példázat. —

HÁRMAN éltek együtt jó pajtások: egy lovacska, egy kutya, meg egy kis czicza. A gazdájok mind a hármukat szerette, ők is szerették a jó gazdát, de szerették egymást is, mert ámbár kutya és

macska rendesen ingerkedni szoktak egymással, ezek szépen összebarátkoztak és együtt jártak el hozzá látogatóba az istállóba, vagy kísérták vele a mezőre.

Igy éltek éldegéltek esőndeskén és boldogan. Hanem a cicza végre röstelni kezdte, hogy a lovacska is, a kutya is annyit tud mesélni mindenféle szép dologokról, melyeket láttak, csak ő nem tud semmit.

— Persze, hogy is tudnék, mikor soha sem jártam sehó? De már tovább nem tőröm. Megyek világlátni és a hol legszebb a világ, ott fogok letelepedni. Csak tudnám, hol van az? Majd megkérdezek valakit.

Neki is indult és még csak el sem bucsuzott pajtásaitól, nehogy tartóztassák. Nem messze ment s három gidával talál-

kozott. Ezek ott heverésztek a fűben. A cicza jól ismerte őket, tudta, hogy gazdájok messziről hozta ide őket. Ezek tudnak jó tanácsot.

— Édes gida barátim, nem tudnátok nekem megmondani, merre menjek, hogy szebb világot találjak? Ez itt már nem tetszik nekem, oda megyek, a hol legszebb.

De már ezt hallotta a lovacska is, a kutyácska is, mert utána sétáltak a ciczának. A lovacska hallgatott, hanem a kutya így szólt:

— Legyen eszed, cicza pajtás, ne indulj neki a világnak. Nem neked való az, én tudom. Én jártam messze, nagyon messze a határban; nincs ott más, csak roppant erdő, ki sem jutsz belőle soha.

— Oh persze! szólt az egyik virgonez gida. Te nem tudsz semmit, kutya pajtás, de mi tudunk ám sokat! Mi még azon az erdőn túl is voltunk. messze a városban, mikor vásárra vittek. Ott van a legszebb

világ. Oda menj, cicza koma ott aztán boldog lehetsz.

— De már azt én jobban tudom, heveskedett a kutyácska. Én sokat jártam a gazdámmal, de soha sem jutottunk ki az erdőből. És ha már épen el akarsz menni, cicza pajtás, menj az erdőbe, ott találsz apró vadat is bőven és ott van a legszebb világ. Magam is oda mennék, de már nekünk kutyáknak nem szabad elválnunk a gazdáinktól.

A gidák vitatták, hogy ők láttak többet és szebbet, a kutyácska sem tágitott s végre megszólalt a lovacska:

— Egyiktek sem látott sokat és arról már épen rosszul beszéltek, hol legszebb a világ. Én nemcsak az erdőben voltam és túl az erdőn a városban, hanem messze földön sok más városban és idegen országban is. És találkoztam atyámfiával, kik ismét más országokat láttak s beszéltek nekem olyan dolgokat, melyeknek ti a hírét sem hallottátok.

A kutya, macska és a gidák figyeltek és azt várták, hogy a lovacska most azt fogja mondani: »én hát tudom, megmondom, hol legszebb a világ.« De a lovacska nem ezt mondta, hanem így szólt:

— A világ mindenütt szép és senki sem mondhatná meg, hol a legszebb. Mindenkinek ott a legszebb, a hol szeretik és a hol van, a kit szeressen. Azért tehát, cicza pajtás, ne keress te ennél szebb világot, mert szükséges járni-kelni annak, a ki küzd és fárad valamiért, de a ki már megtalálta a kedves helyét, a hol szeretik és a hol boldogan él, ne hagyja el könnyelműen, mert a földön sehó sem talál ennél szebb világot.

A cicza belátta, hogy ez böles beszéd és otthon maradt, továbbra is boldogan élve pajtásaival.

SÉTÁLGAS

Kettes
Utmutató
Leszek

Utmutató
Kedves
Hisz csak
Betegen

Hüs árny
Izmosu
Hü karom
Kigyóg

ERDEI SÉTA.

SÉTÁLGASSUNK az erdőben

Kettecskén:

Utmutatód, édes Marim,

Leszel én.

Utmutatód, gyámolító

Kedvesem, —

Hisz csak mostan lábadsz, drága

Betegem!

Hüs árnyékon üde légtől

Izmosulsz:

Hü karomon majd igazán

Kigyógyulsz.

EGY PÁR ARANY ALMA.

— Beszélyke. —

(Vége.)

EM szabad hozzányulni ahhoz, a mi a másé... Ez a két narancs kedves ajándék a jó öreg asszonynak, fiától kapta, azért tartogatja.

Béla egy ideig még habozott, de mindinkább elfojtotta lelkiismerete szavát.

— No bizony... a mamám majd megfizeti neki a narancs árát, csekélység az egész... ha sokáig tartja, úgy is megromlik... többet ér neki az a pár tizes... csak haza ne jöjjön, míg meg nem ettem.

Most már nem volt egyéb aggodalma, csak hogy rajta ne kapják. Ki ment az ajtó elé és fürkészve nézegetett szét. Visszatért tehát, székre állt és levette az egyik narancsot. Nagyon jól tudta, hogy a jó asszony mily nagy becsben tartja ez emléket, hiszen büszkén emlegette előtte is, hogy a fiától kapta, bizonyosan másoknak is örömmel szokta mutogatni, többre tartja akármiféle kincsénél, mert egyetlen fia gyermeki szeretetére emlékezteti. Azt is tudta, hogy nemcsak tolvajságot követ el, ha megeszi, hanem csuf hálátlanságot is, mert szomorúságot okoz annak a jó öreg asszonynak, ki őt ily szívesen fogadta be, ápolta, jól tartotta. De hát Béla megszokta, hogy ne gondoljon másra, mint a maga önző kedvtöltésre. Meghámozta az egyik narancsot és megette.

Nagyon jó volt, oly jó, hogy mindjárt levette a másikat is és mohón megette. Hanem ekkor mégis támadt egy kis aggodalma.

— Ha észreveszi, megharagszik... rajta kellennem, hogy ne vegye észre.

Bizonyosan azt hiszi, hogy még alszom, de nem sokára haza jön, mert mondta, hogy reggel haza kísér. Kiállok az ajtó elé és siettetni fogom, hogy induljunk, rá sem fog érni, hogy szétnézegessen. Csak ez a sok narancshéj ne volna... ha ezt meglátja, mindjárt kitalál mindent. Összeszedem és bedobom a tűzbe... még van parázs a tűzhelyen, ott hamar elég és akkor nyoma sem lesz.

Nagyon meg volt magával elégedve, hogy ilyen ravasz tervet tudott kifőzni. Összeszedte a narancshéjat és a tűzhelyen az izzó parázs közé tette, föléje is paraszt kapart össze. Aztán kiállt az ajtó elé. Epen jött az öreg asszony.

Jött és alig lépett a házba, esodálkozva kiáltott föl:

— Micsoda nagy illat van itt? Ég valami... mi lehet ez?

Béla ijedten nézett a tűzhely felé s most látta be, hogy rosszul főzte ki a ravasz tervet. A gyümöleshéj nem ég el gyorsan, hanem lassan hamvad el s a narancshéjből átható szag terjedt el az egész házban. De a jó öreg még nem gyanakodott.

— Mi történt itt, kis fiacskám? kérdé.

— Én... én nem tudom... semmit sem láttam... hebegé Béla. Epen most keltem föl... és most már szeretnék haza menni.

— Mindjárt, mindjárt, kedveském. Hanem először körül kell néznem, mert az bizonyos, hogy valami gyanus por-

téka ég itt... nem hagyhatom így el a házat.

És szétnézett mindenfelé. Béla szeppeve látta, hogy a tűzhely felé közeledik, szétkaparja a paraszt és — a sok

DÉLI ÁLOM. (Lásd a 47. lapon.)

narancshéj még jórészt épen füstölgött ott. A jó asszony ijedten kiáltá:

— Ez narancshéj! Talán csak nem az én arany almáimról való!

Aggódva sietett a szekrény felé.

— Eltűntek! Gyermek, hova lettek az én arany almáim?

Béla arra gondolt, hogy megpróbálja eltagadni a gonosz csinyt.

— Nem láttam én ott semmiféle arany almát.

— De igen, háladatlan rossz fiu, látta és megette.

— Hátba talán más valahová tette el? Majd megtalálja... de én most már sietek haza.

— Igen? Most már siet, mikor ily szépen meghálálta jószágomat! szólt az öreg asszony nagy haraggal. Befogadtam a kis csavargót, jól tartottam, ápoltam és ez a köszönet, hogy meglop, csupa torkosságból megeszi ezt a két narancsot.

— Nem ettem meg! felelé Béla vakmerően.

— Még hazudni is mer! Hát hogy került a héj oda a tűzbe? Ugy akarta eltüntetni a nyomát. És itt a földön van még az apró hulladék... itt a mag! Oh, hát hihette volna valaki, hogy ilyen urfi tolvaj lehet! Jártak itt szegény gyerkőczök, a kik soha sem kóstoltak még ilyen csemegét, de soha sem jutott eszükbe, hogy hozzá nyuljanak ahhoz, a miről tudták, hogy nekem kedves emlékem. És még tagadni meri!

— Jól van no, hát nem tagadom. Nem a világ egy pár narancs, a mamám ad helyette tizedet is.

— De nekem nem kell más, nekem csak ez volt kedves emlékem.

— No hát majd megfizetjük jó drágán.

— Igen? Hát azt hiszi, kis mihaszna, hogy pénzzel meg lehet az ilyet fizetni? De nem addig van az, jó madár. Semmiféle pénz sem adhatja nekem vissza az én

— Miféle arany alma? kérdé.

— Az a pár gyönyörű arany alma, melyet Marcsi fiamtól kaptam. Itt voltak a szekrényen!

kedves jó fiam ajándékát. És az ilyen gonosz tolvajságot nem lehet pénzzel megváltani, hanem lakolni kell érte. Most már megyünk, csak hogy nem haza ám, hanem a csendőrökhöz, azok majd tudják, mit kell tenni a tolvajjal.

Béla majd holtra vált ijedtében. Most már könyörgésre fogta a dolgot.

— Oh, ne vigyen a csendőrökhöz... vigyen haza... oh, a mamám megfizeti, akármit kíván.

— Mondtam már, hogy nincs szükségem fizetésre, hanem azt akarom, hogy a gonoszság meglakoljon. Előre!

Béla olyanformát gondolt, hogy megszökik, de ebből semmi sem lett, mert az öreg asszony erősen fogta a kezét. A mint kiléptek a házból, a szomszédok összefutottak, mert hallották a haragos asszony pörölését és a fiu rimánkodását. Oda gyűlt a falu apraja-nagyja s az öreg asszony elbeszélte nekik, milyen csufiságot követett el ez a hálátlan fiu.

— Be kell csukni!

— Meg kell vesszőzni!

— Be kell dobni a vízbe!

Igy kiabáltak mindenfelől s a falusi gyerkőczök csufolkodva vették körül Bélát, ki szegényében szeretett volna a föld alá sülyedni. Hiába nézegetett körül, nem látott senkit a ki rajta megkönyörült és őt védelmezte volna. Százszorosan megbánta most már tettét, de már későn. Az az öreg asszony, ki oly jó és nyájas volt hozzá, most könyörtelen volt haragjában. Kézen fogta és így szólt:

— Most menjünk szaporán. Épen ott van a csendőrparancsnokság, a hol a szülei

lagnak. Majd lesz örömük, ha a börtönben látogathatják meg.

Tudta-e az öreg, kit miért lehet börtönbe csukatni, nem bizonyos, de hogy Béla nem tudta, az bizonyos. Érezte is, hogy bűnös, önző torkossága, mások iránt való figyelmetlensége olyan háladatlan tette vezetete, melyért megérdemli a börtönt. Egészen csüggedten engedelmeskedett és követte megbántott jötevőjét.

Gyalog mentek majd két óra hosszáig, míg végtére eljutottak a faluba, melyben Béláék laktak. Most még inkább szepegett a bűnös, kivált mikor már megszüről szaladva jött egy csendőr feléjük.

— No, csak hogy megkerült a fiu, mondá a csendőr. Egész éjjel kerestük. Lesz öröm a jó anyjának.

— Nem hiszem, felelé az asszony. Nem is haza vezetem őt, hanem azt kívánom, hogy csukják be.

— Hogyan? Mit követett el?

Az öreg asszony elmondta, s a csendőr aztán így szólt.

— Ez valóban rut dolog, de az ilyen gyereket az efféléért még csak a szülei büntetik. Kisérjük haza.

Béla föllélekzett, mert azt hallotta, hogy börtönbe nem csukják. De a mint aztán szülei házához közeledtek, csak annál nagyobb lett a szepegése. Hogy fog majd atyja elé állani? Csak ne volna otthon az apa!

De a reménykedése hiába volt, atyját is otthon találták. Szülei eleinte nagy örömmel siettek eléje, hanem persze hamar megtudták az egész történetet. Az apa roppant haragra lobbant, a jó mama pedig nagyon elszomorodva mondá:

— Jó asszonyra mennyire rossz ajándékától megépen az fosztott kedett. Az emléke de kívánjon akár pótlást.

— Arról fia szigorú büny az apa.

— Éu egye az öreg asszony. nom, mert az én kerülhetnek vissza, hogy mások is rossz fiuval, a ki válhatik, mert az, a ki nem ism vője iránt.

Az öreg asszony szegyenkezve res előtt. Az apa b engedte el a ke pedig így szólt:

— Ennek asszonynak igaz hatik abból, a k követi. Kicsibe kezdi, nagy büni láttad csuf hibá temet csak akkor meggyőződtem, l jévtál. Addig

A lezke Béla semmikép kalandra. Belátt volt eddig s ősz a multat, hogy nai, ismerősei sz

— Jó asszony, én tökéletesen értem, mennyire rosszul esett az, mikor jó fia ajándékától megfosztva látta magát, és épen az fosztotta meg, a kivel jót cselekedett. Az emléket nem adhatom vissza, de kívánjon akármit, szívesen adok kárpótlást.

— Arról pedig biztosítom, hogy a fiu szigorú büntetést kap, tevé hozzá az apa.

— Én egyebet nem is kívánok, felelt az öreg asszony. Ezt sem magamért kívánom, mert az én arany almáim már nem kerülhetnek vissza. Hanem kívánom azért, hogy mások is meg ne járják így ezzel a rossz fiuval, a kiből idővel gonosz ember válhatik, mert minden rosszra képes lesz az, a ki nem ismer figyelmet, hálát jötevője iránt.

Az öreg asszony elment, Béla pedig szégyenkezve reszketve állt ott a szülei előtt. Az apa beváltotta szavát és nem engedte el a kemény büntetést, azután pedig így szólt:

— Ennek a megbántott szegény jó asszonynak igaza van, gonosz ember válhatik abból, a ki csak a saját önző vágyait követi. Kicsiben, apró torkoskodással kezdi, nagy bünnel végzi. Reményelem, beláttad csuf hibádat. Az én apai szeretetemet csak akkor fogod visszanyerni, ha meggyőződtem, hogy igazán, őszintén megjévtál. Addig vigyázni fogok rád.

A leczke olyan keserű volt, hogy Béla semmikép sem vágyott több ilyen kalandra. Belátta valóban, milyen hibás volt eddig s őszintén igyekezett jóvátenni a multat, hogy visszanyerje szülei, rokoni, ismerősei szeretetét. Lassan-lassan ez

sikerült is, az éjjeli csolnakázás és az aranyalma történetét pedig soha sem felejtette el.

VESZTEG CSOLNAKÁZÁS.

(Képpel a 36. lapon.)

AZ EVEZÉS

Ekkora lapáttal nehéz.

Szegény ladik,

Ide kötve búslakodik!

Hej te csolnak,

Mért hogy téged meg nem oldnak?

Majd vinnélek

Egész Afrikáig téged, —

Azaz: hogy te

Vinnél oda nagy sebtibe!

* * *

Mond a révész:

Hát ha jönne egy nagy szélvész? —

Kis Adika,

Majd lenne baj a ladikbá!

Ej, de hiszen

A szélvészre szükség sincsen.

Kis szellőtül

Ez a csolnak menten földül,

Ha gyermeki

Még a kar, a mely vezeti.

Csak maradjon

A ladikom itt a parton.

Ámde hiszen:

Igy is játszhattok a vízen,

Mint kocsibá,

Ha nincsen ló bele fogva.

Oda álltam a szakadék szélére és nyulkáltam a mogyoró után. Igyekeztem a bokor ágait magamhoz hajtani, de az ágak már igen vastagok és erősek voltak, nagyon nehezen engedtek. Erőlködésemben megfeledkeztem arról, milyen veszedelmes helyen állok, huztam, rángattam az ágakat, mignem egyszerre a porhanyó föld megindult a lábaim alatt s lezuhantam a mélységbe.

Aranka rémülten sikoltott föl s az igazat megvallva, biz én magam is nagyot kiáltottam ijedtemben. Ama pár pillanat alatt, mig lefelé röpültem, azt gondoltam, hogy most mindjárt agyonütöm magamat; mikor meg leértem a szakadék fenekére s nagy loccsanással elmerültem a vízben, azt hittem, hogy nyomorultan megfulok. De jó szerencsémre egyik baj sem esett meg rajtam. Mivelhogy vízbe estem, a nagy zuhanás daczára még csak meg sem ütöttem magamat; és amint ott kapáloztam a vízben, egyszerre csak földet ért a lábam, — bámultam fölfelé, mint valami mély kutból.

Jó hugocskám sirva nézett le a mélységbe és kétségbeesetten kiáltá:

— Tamáskám, élsz még? Oh Istenem! Istenem!

— Ne busulj semmit, kedves Arankám, nincs semmi bajom. Pompás hideg fürdőben vagyok itt, csak az a baj, hogy nem tudok kimenni. Lehetetlen fölkapaszkodni.

— De igazán nincs semmi bajod?

— Épenséggel semmi. Nézd!

És vigan ugráltam a vízben. Ez megnyugtatta hugocskámat, én pedig odakiáltottam neki:

— Most már nem tehetünk egyebet, mint hogy én itt kényelmesen fürdöm addig, mig te előhivsz valakit. Szaladj, Arankám, hívj embereket és mondd nekik, hogy jó hosszú kötelet hozzanak.

Aranka futva indult segítségért s később elbeszélte, mikép járt. Nagy zavarában nem arra indult, a merre leghamarább kiért volna az erdőből, hanem meglehetősen hiába való kerülő utra jutott. Egyszerre azonban füstöt látott a fák közt s megörült.

— Ott bizonyosan munkások vannak... így nem is kell a faluba mennem, hamarabb vihetek segítséget szegény bátyámnak.

Szaporán futott a füst irányában s a mint oda ért, meghökkenve állt meg. Az a szegény komédiás-család tanyázott ott egészen kényelmesen az erdőben. A tűz fölött katlanban főtt valami étel s nem messze csirke toll hevert a földön szét-szórva. Erre Aranka egészen megfeledkezett rólam s az jutott eszébe, hogy öreg szakácsnének egy ellopott csibefölött sopánkodott volt.

— Oh, itt a mi szép csibénk! Maguk gonosz emberek, ellopták!

A komédiás-család kissé csodálkozva nézett a hirtelen odatoppant kis leányra s az öreg komédiás, ki a tűz mellett hevert a földön, gunyosan szólalt meg:

— Ejnye, drága szép kisasszonykám, talán bizony zsandárnak csapott fel? Csirkét keres?

— Igen is, azt, és maguk lopták el, maguk rosz emberek, tolvajok!

Egy öreg asszony, ki ott ült a ron-

gyos sátor nyílásánál, nagyot nevetett, aztán így szólt:

— No ha tolvajok vagyunk, akkor mindjárt ellopjuk magát is, drágalátos kissaszonyka.

Egy fiatalabb nő, ki nagy esomó rözsével állt ott, hirtelen megmozdult, mintha Arankát akarná megfogni. Nagy lett most már az én hugoस्कám ijedelme, mert szentül hitte, hogy ezek a borzasztó emberek elrabolják, komédiáslányt csinálnak belőle; olvasott ő már ilyen történetet. Rémülten kiáltá tehát:

— Jaj, ne bántsanak, kérem szépen, ne vigyenek el... nem szólok semmit a csibéről... hiszen nem is azért jöttem én ide...

— Hát mit keres itt? kérde az öreg komédiás folyvást nagyon nyugodtan.

Aranka annyira szepegett, hogy bizony hamarjában majd el is felejtette, mit akar hát tulajdonképen. De aztán mégis csak eszébe jutott, hogy engem ott hagyott az akaratlan hideg fürdőben, a mély verem fenekén. Ötölve-hatolva kimagyarázta végre valamikép. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Vagy ugy! szólt ekkor a komédiás. Hát oktalanságot követtek el, segítséget keresnek? Jól van no, lássuk hát a verembe pottyant ifiurat.

Én ezalatt ott lubiczoltam a vízben s rettentően hosszúnak találtam az időt, elégedetlen voltam hugoस्कám lábával, hogy olyan lassan járnak, pedig voltaképen nem igen sokáig volt oda. Egyszerre lépteket hallottam s a verem szélén megpillantottam Arankát, aztán a

komédiást, ki hosszú kötelet bocsátott le hozzám, lekiáltva.

— Kösse a derekára és fogózzék bele!

Megtettem és pár pillanat múlva fönt voltam: lucskosan, de baj nélkül. Meg akartam köszönni kiszabadítómnak a szívességét, de ő szinte szomorúan így szólt:

— Soha se köszönje. Egyebet kell most megtenniök. Jöjjenek velem.

A sátorához vezetett s ott nagy esodálkozásunkra összeszedte az elszórt csibetollat. Meg nem foghattam, mit akar vele. De ő szó nélkül megindult velünk s elkisért hazáig. Az ajtóban épen ott állt az öreg szakácsné s a komédiás oda nyujtotta neki a tollat.

— Ilyen volt a maguk elveszett csibéje? kérde.

Az öreg ötölt-hatolt, aztán így szólt:

— Oh dehogy... hiszen az hófehér... nem is vészelt el, csak elkószált valahová, már visszakerült.

A komédiás szomorúan fordult Arankához:

— Hallotta, szép kissaszony? Hát mért nevezett minket tolvajoknak?

Aranka fülíg pirult s könyezett, én meg kezdtem érteni a dolgot. A szegény komédiás nem szólt többet s távozni készült, de épen ekkor jött elő édes apánk s kérdezte, mi történt. El kellett mondani mindent s megtudta, hogy ez a szegény földönfutó ember, bár meg volt sértve, sietett az én kiszabadításomra. Atyánk megengesztelte a komédiást, meg is ajánlódékozta bőkezűen, úgy hogy az istenadta

egészen vigan t
elment, atyánk
hozzánk:

— Okuljato
szegénynek, kopo
nincs jogotok, ho
tettel vádoljátok
csétlennek a sért
s ez a szegény v
tatta, hogy jobb
kisasszonynak, k
totta. Ne mondja
nem tudjátok, ig
Igyekeztem
csot és ajánlom m

DÉ

(Képpel)

PENG a ka

Döl a k

Melegen sz

A vidék

De Bandil

Melegsé

Nem is érz

Hogyan

Feje fölött

Kifeszü

Szög fejéve

Nekidü

Álmodozik

Buzácsl

Buzalíztb

Pogácsa

egészen vigan távozott. De mikor már elment, atyánk komoly hangon így szólt hozzánk:

— Okuljatok ez eseten. Ha valakit szegénynek, kopottnak láttok is, azért még nincs jogotok, hogy pusztá gyanura csuf tettel vádoljátok. A szegénynek, szerencsétlennek a sértés még sokkal inkább fáj s ez a szegény vándor komédiás megmutatta, hogy jobb szive van, mint az uri kisasszonynak, ki őt ok nélkül megbántotta. Ne mondjatok senkit bűnösnek, míg nem tudjátok, igaz-e.

Igyekeztem azóta követni a jó tanácsot és ajánlom nektek is.

DÉLI ÁLOM.

(Képpel a 40—41. lapokon.)

PENG a kasza, zeng a sarló,
Döl a kéve;
Melegen szolgál le a nap
A vidékre.

*De Bandika nem bánja a
Melegséget.*

*Nem is érzi, nem is tudja
Hogyan éget!*

*Feje fölött öblös ernyő
Kifeszülve,
Szög fejével vén Morcosnak
Nekidülve:*

*Álmodozik acélszemű
Buzáckáról,
Buzalíztból süllő foszlós
Pogácsáról.*

ARANY KALÁSZOK.

Sok helyütt tán jobb sorod van,
De csak legjobb otthonodban.

*

Asztal felett
A bút feledd.

*

Amit tanácsol a tömeg:
Eső után a köpönyeg.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXVIII., köt. 25-dik
számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Buda. Ural. Dada. Alap.

Helyesen fejtették meg: Schmidt Ilona, Schäffer Margit, Béla és Jenő, Ullmann Mariska, Rausch Margit és Trischler Irma, Jeney Loránt, Földvári Miksa, Goldmann testvérek, Schneider Etel és Imre, Krausz Aranka, Lázár Leó, Rédl testvérek, Redlich Ella, Poldini Emma és Lujza, Schlesinger Vilmos, Pick Jenő, Manojlovits Melanie, Bardach Henrik, Jellinek Szerafin, Bernrieder József, Tütsek Ella, Beck Róza, Mátrai Riza és Laczi, Somssich Eszter, Widder Andor, Trischler Etelka, Perczel György és Miklós, Honéczy Sándor, Künstler Malvina, Eleőd Jueza és Karolesa, Sánta Etelka és Irénke, Pollák Kornelia, Ilona és Samu, Végh Adél és Dóra, Klein Sándor, Zágler Irén, Rosenberg Emma, Kralovszky Adrienne, Kaufmann Artur és Gusztáv, Frölich Dóra, Fischbein Jenő és Pista, Kűszler Gizella, Holzwarth Károly, Berger Helén, Szabadhegyi Ilona és Jenő, Fischbein Sándor, Kandel Viktor, Hochberger Berta, Svachulay Márta és György (sajátkezű irást kívánok. F. b.) Schlesinger Mariska és Dezső, Weldin Vilmos, Rausch Aranka és Vilma, Fekete Alice, Pávai Ágnes, Uffenheimer Dezső, Paul Bella és Sándor, Werkner Rikhard, Falcione Sarolta, Rosenthal Matild és Dani, Páll Béla, Rusznyák Irma, Sarolta és Margit, Wiesel Jenny és Minka, Tóth Aranka (részben), Zsitvay Lola, Pázmándy Olga és Mimi, Dezsán Péterke, Maderspach Janka és Julka, Roth Eugenia, Bardach Henrik, Schwartz Berta és Józsi, Kempfner Reska, Gold Margit, gróf Szapáry Emike, Horváth Gizella, Róth Gyula, Csáky Fancsi, Horváth Gizella, Tahy Sarolta.

*

A »KIS LAP« XXVIII. köt. 26-ik szá-
mában közölt betűrejtvények megfejtése:

„Korán Kánaán“

Helyesen fejtették meg: Milassin Livia, Künstler Malvina, Klein Sándor, Eleőd Jueza és Karolcsa (részben) Sánta Etelka és Irénke (részben), Kralovszky Adrienne, Patzauer Sári, Roth Mariska és Heléna, Pap Ilonka, Küssler Gizella, Holzwarth Károly, Berger Helén, Szmrecsányi Géza és Ödön, Rausch Aranka és Vilma, Paul Bella és Sándor, Falcione Sarolta, Rusznyák Irma, Sarolta és Margit, Wiesel Jenny és Minka, (részben), Zsitvay Lola, Bardach Henrik (részben) Schwartz Berta és Józsi, Redlich Ella, Rédl testvérek, Csáky Fancsi, Werkner Rikhard, Horváth Gizella.

*

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schwartz Berta. A leveled még kedvesebben hatott volna rám, ha a széle nem volna rongyos. Ez toilette-hiba, ami lánynak még kevésbé bocsátható meg. — **Batthyány Ervin.** Korodat sokkalta felülmuló előadási ügyesség. De hiányzik meséből a valószínűségnek az a bizonyos látszata, mely nélkül el nem lehet. A fűszál, a növény nem indulhat hábornba mint p. a hangya, mert gyökeret vert a földben. Amidőn helyét *elhagyja*, már akkor *nem él*; valamint a példakép fölvert hangya meg akkor nem él már, amidőn folyton egy helyt marad. A rózsza megirigyelte a pillangót: »Milyen boldog! Szállhat ahova tetszik, míg nekem itt veszteg köll maradnom!« sohajtott a szép virág. A pillangó meg: »Milyen boldog a rózsza! Nem kell körül szállongania a megéllhetés végett. Egy helyt marad mindig s mégis, mily szépen virít!« — S jött az ősz. A pillangó dermedten feküdt a földön — s a hervadt rózsát felkapta a szél. Mindegyik elnyerte azt, amit botorul kívánt. Lám, Ervinke: ebben a mesében megvan az a bizonyos valószínűség, amiről szóltam. Csak gondolkozzál — a szünidőkben több is lesz az érkezésed — s majd jut eszedbe valami igazabb. — **Kurzbacher testvérek.** Kettejét közölni fogom. — **Horváth Ilona.** Eljártam benne. A jó Isten áldjon meg érte! — **Lindenbaum Ilona.** Az a rejtvényed már egyszer megjelent a »Kis Lap«-ban. Csinos betűket vetsz, de a leveled mocskos. — **Hutiray Andor.** Már így rendén van. — **Brust Ella.** A »Kis Lap« lefolyt évnegyedének utolsó (26.) számában foglalt póstai rovat fölvilágosíthatott az iránt hogy az a Hoffmann Ferencz, a kedves beszélyíró, a gyermekek hű barátja nem él inségben. A stuttgarti

Schmidt és Spring könyvkereskedői cég hozzám küldött szíves válaszában arról világosít fel, hogy a nevezett derékíró már — sajna! — 1882-ben halt el, de, hála az Égnek, rendezett viszonyok között, jólétben. Az a hír csak amolyan mende-monda volt. A »Forgó bácsi postája« czimű rovatot azoknak is szabad elolvasni, akik egyébkint választólem nem várnak. E szerint kegyes adományodat kívánságodhoz képest két részre osztva: fele részében a Halmi, fele részt a Tihanyi árváinak juttatom. — „Tobiás“. Sem a megfejtés, sem a rajz alatt név nem volt. — **Vitályos Mariska.** Van sósav is. — **Goldberger Hugo.** Meg fog jelenni. — **Szokolovics Iván.** Az egyiket kiadom. — **Kún Ilonka.** Mindkettőt: a versikét s a rejtvényt, mint szorgalmad gyümölcseit szívesen fogadom. De egyelőre érd be vele, hogy csak Forgó bácsi legyen az olvasó. A rejtvény egyébkint már rég megjelent. — **Rédl testv.** Ki fogom adni. — **Dousa Vilma és Irma.** A gondosan írt ügyes levélke örömemre szolgált. Figyelmetek dícséretet érdemel. — *Több rendbeli rejtvény, elbeszélés stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhető.*

BÜNTETÉS.

A következők leveleit, mert a sokszor hibáztatott írási gondatlanságról le nem tettek (levelek vagy rongyos szélű, vagy a papírosuk mocskos, vagy az írásuk porzós v. poczás) figyelembe nem vettem.

Az illető nevek kezdőbetűi ezek: *B. G. — D. L. és G. — J. S. — B. R. és J. — K. Z. és Ö. — E. O. — St. V. — P. A. — R. J. — St. V. — B. R. és J.* (piszkos papíros.) — *V. Zs.* (mert levele porzós).

Jótekonyság.

Tihanyi árvái javára: Esztegar Berta 1 frt., Boér Panni és Gizi 40 kr., Brust Ella 1 frt.

*
Halmi Ferencz árvái javára: Brust Ella 1 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
Forgó bácsi.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1885. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.

